

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES



A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

TANCADA AL BALCÓ DE CASA

Va tancar el balcó, no s'havia adonat que la seva filla adolescent havia sortit uns moments a prendre l'aire després de prendre la medicació per als atacs d'angoixa que li agafaven de tant en tant després d'haver-li diagnosticat depressió emocional amb intents de suïcidi i que li produïen mareig i ganes de vomitar. Va marxar a comprar. La Tània, la filla, va anar cap a la porta del balcó i en empènyer la porta es va adonar que era tancada. Un calfred va recórrer la seva espinada. Tenia vertigen. Vivien en un desè pis, no era molta alçada però per ella era suficient per patir un atac de pànic. S'assegué immediatament al terra i tancà els ulls, el cap encara li rodava. El balcó era estret, no hi havia res. El cap li comença a vessar d'idees: no me'n sortiré, cauré avall, tinc molta por. Començà a tremolar i no podia ni aixecar-se. Es posà d'esquena al carrer però sentia els cotxes que passaven i no podia calmar la ment. Començà a suar, un suor freda, i tenia fred, començava a fosquejar, era novembre i fosquejava d'hora. La mare haurà marxat a comprar, es deia. Quan trigarà? Si s'entreté com fa sempre no sé si podré resistir estar aquí a fora. Intentà seguir algun dels consells que la seva terapeuta li havia donat alguna vegada. Respirar a fons, pensar en alguna cosa bonica o en alguna cosa que em faci il·lusió. No mirar avall ni amunt al cel. Tancar els ulls i imaginar-se a la platja, que tant li agradava, observant l'anar i venir de les onades. De cop i volta s'aixecà, encara que les cames li feien figa, s'agafà a la barana, no podia deixar de mirar avall, li semblava que el carrer s'anava i venia, començà a angoixar-se molt i es preguntava: "Per què dintre la mare no ha mirat si estava al balcó?" És que només pensa en ella. Sap que hi surto, que necessito que em toqui l'aire fresc, per què no ha mirat si hi havia algú? Començà a cridar: "ajudeu-me, si us plau! M'he quedat tancada aquí a fora i tinc ganes de marxar d'aquí, m'entren ganes de tirar-me!" Ningú la sentia, massa alçada i massa soroll al carrer. Estava desesperada, havien passat deu minuts i li semblaven una eternitat. En un moment concret el veí de sobre, un noi que havia sortit a fer una cigarreta perquè la seva parella no suportava que fumés dins de casa, s'adonà del fet. "Tranquil·la, Tània! Miro de baixar pel balcó al teu balcó. Seu a terra i espera'm! No miris amunt ni avall, tanca els ulls! Era prim i encara que no era gaire fort, era alt i trobà la manera de poder anar-se escolant i malgrat alguna esgarrapada va poder saltar al balcó de sota. Agafà la Tània, l'abraçà fortament i li digué que ja havia passat tot. La mare no trigà gaire. El noi va veure la seva ombra quan entrava al pis i va començar a picar amb insistència al vidre. Un esglai immens la feu cridar fort perquè ja s'imaginava que li estaven intentant

entrar a robar. Quan veié el noi agafat de la Laia es pensava que l'anava a tirar balcó avall. Obrí de seguida i començà a picar-li amb una raqueta que tenia al menjador com a decoració de quan era jove. El noi li cridà que era el veí de sobre, que es tranquil·litzés que la Tània s'havia quedat tancada fora i que havia saltat per ajudar-la. La mare el mirà de prop i s'adonà de l'error, li demanà disculpes i anà a abraçar a la seva filla que no feia més que plorar i estava molt nerviosa. Ho sento, Tània, he tancat sense haver mirat si estaves a fora. Ho sento, filla, com hauràs patit aquí a fora. Les llàgrimes s'estenien per les cares de mare i filla i s'hagueren de seure al sofà. El pitjor ja havia passat, ara calia calmar-se. El noi anà a buscar un got d'aigua per a la Tània i ella l'abraçà fort, bo i agraint-li el seu coratge.

Juliol 2025.

Trobareu els articles anteriors a l'apartat [Articles](#) de la meva pàgina web.